

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku K.S.
przy uczestnictwie E.W. i T.W.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania E.W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 3 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. T.S. od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w B. kwotę 900 (dziewięćset) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za udzieloną E.W. pomoc prawną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z takim ukształtowaniem przesłanek dopuszczalności skargi kasacyjnej, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez

powołanie i uzasadnienie istnienia tychże przesłanek, które, w sposób nie budzący wątpliwości, mają charakter publicznoprawny i tylko one mogą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania; na tych bowiem jedynie przesłankach Sąd Najwyższy na etapie tzw. przedsądu może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie działa jako sąd trzeciej instancji, stąd też poza jego kognicją pozostają te procesowe i materialnoprawne wady rozstrzygnięcia, które zwykle decydują o powodzeniu zwykłego środka zaskarżenia, nie jest bowiem jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ma miejsce wówczas gdy elementarne uchybienia prawu procesowemu lub materialnemu sądu drugiej instancji są widoczne wprost, bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań i jednoznacznie wskazują na konieczność uwzględnienia skargi opartej na wskazanej w niej podstawie, ponieważ nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje tak jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia, że czyni go bezprawnym.

Analiza argumentacji przedstawionej przez skarżącą na taką ocenę nie pozwala. Przypomnieć należy treść art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. jednoznacznie wskazujących, że Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oraz, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące faktów lub oceny dowodów, co oznacza, że również wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznawania nie można oprzeć na twierdzeniach o wadliwej ocenie dowodów, co skarżąca uczyniła.

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi wnioskodawczyni orzeczono na podstawie § 11 pkt 1 w związku z § 8 pkt 6

i § 16 ust. 4 pkt 1 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016, poz. 1714).

aj